

Een waanzinnige kerst met Coco

Robert Bryndza bij Boekerij:

De Erika Foster-serie

Het meisje in het ijs

De stalker in de nacht

Donker water

Laatste adem

Koud bloed

Doods geheim

Fatale waarheid

Dodelijke wraak

Schaduwzijde

De Kate Marshall-serie

Zonder gezicht

Schaduwland

Vallend duister

Duivelsbocht

Dwaalspoor

Stille angst

De Coco Pinchard-serie

Het geheime leven van Coco Pinchard

Kerstmis met Coco

Het doldwaze leven van Coco Pinchard

Het nieuwe leven van Coco Pinchard

Kerstinkopen met Coco

Een waanzinnige kerst met Coco

boekerij.nl

Robert Bryndza

*Een waanzinnige
kerst met Coco*

Twee nouvelles in de *Coco Pinchard*-serie:
Kerstmis met Coco & Kerstinkopen met Coco

Vertaald door Frouke van Es en Monique Eggermont

ISBN 978-90-492-0856-1

ISBN 978-94-023-2752-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Very Coco Christmas; Coco Pinchard's Must-Have Toy Story*

Vertaling: Frouke van Es en Monique Eggermont

Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet b.v., Weesp

© 2021 by Raven Street Ltd

© 2024, 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

KERSTMIS MET COCO

Voor Ricky en Lola. Ik weet dat jullie dit niet kunnen lezen
omdat jullie honden zijn, maar jullie maken ons leven compleet.

DECEMBER 1985

Zaterdag 21 december

Ik had nooit gedacht dat ik zo snel dol zou worden op Aberystwyth. Ik beschouwde mezelf als een door en door Londens meisje, maar de donkere schoonheid van Wales aan zee heeft mijn hart gestolen. Net als Daniel Pinchard.

Vanochtend werden we in elkaars armen wakker in mijn hoge zolderkamertje met het tamelijk duizelingwekkende uitzicht op de geplaveide boulevard beneden. Het had de hele nacht gestormd, waarbij de golven die tegen de betonnen muur van de boulevard beukten gigantische stralen zeewater tegen mijn raam spoten. De snoeren kerstlampjes die aan de lantaarns waren opgehangen zwaaiden en rinkelde, en het groen, rood en blauw waarmee ze het water kleurden dat langs mijn raam stroomde, bezorgde me een heerlijk romantisch gevoel. Ondertussen lag mijn donkere, prachtige Daniel naakt in mijn bed. Hij slaapt naakt, wat iets heel opwindends heeft. Hij heeft een lenig, gespierd lichaam met lichte beharing op zijn prachtige borst en buik, en hij heeft lang, kastanjebruin haar dat bijna tot op zijn schouders valt. Zijn ogen zijn warm karamelbruin, hij heeft volle lippen, een krachtige neus en altijd donkere stoppels op zijn vierkante kaaklijn. Ik ben hopeloos verliefd.

Toen ik me voorbereidde op mijn vertrek naar de universiteit, nam mijn moeder me mee de stad in om 'een fatsoenlijk nachthemd' te kopen. Niet omdat ze wilde dat ik er in bed goed uit zou zien voor toekomstige minnaars.

'Je gaat een huis delen met andere meisjes, en het is in Wales!' Ze

huiverde terwijl ze de rekken vol lange nachthemden met knoopjes van boven tot beneden bekeek. 'Je moet uitstralen dat je een vrouw van de wereld bent, maar niet ordinair... Wil je er een van vuurvaste stof?'

'Voor het geval een amoureuze minnaar me met een lasbrander te lijf gaat?'

'Doe niet zo idioot...' snauwde ze, en ze beende naar de kassa met een lang gewaad vol tierlantijnen.

Terwijl ik slechts in onderbroek en zonder beha in bed naar de slapende Daniel lag te kijken, moest ik lachen bij het idee wat mijn moeder hiervan zou vinden. De zee lag er nu kalmpjes bij, er klonk alleen het geluid van krijsende zeemeewen die zich tegoed deden aan de restanten die door de storm waren opgeworpen, en het geruis van golven die af en aan over de kiezelstenen rolden. Ik ging rechtop zitten en stak een sigaret op. Daniel deed zijn ogen open.

'Mogge, Coco,' zei hij, terwijl hij zijn lange, soepele lichaam uittrekte.

'Het is hier zo romantisch na een storm,' zei ik toen de zon door het raam begon te schijnen. 'Kijk nou, de zee die tot de horizon reikt, glinsterend en glad... oneindig.'

'Je hebt prachtige tieten,' zei Daniel terwijl hij overeind ging zitten en een trekje van mijn sigaret nam.

'Daniel!' zei ik. 'Ik zei iets romantisch!'

'Ik ook,' zei hij grijnzend. 'We hebben nog drie uur voordat de trein naar Londen vertrekt, laten we die tot de laatste minuut benutten...' Hij boog zich naar me toe met een twinkeling in zijn ogen, drukte mijn sigaret uit en hees zich op me.

Een uur later hadden we ons uit bed gesleurd en was ik mijn koffer aan het pakken.

'Zijn de Bananen er nog?' vroeg Daniel terwijl hij zijn skinny jeans aantrok. Ik deed mijn deur naar de overloop open en hoorde helemaal niets. De Bananen zijn mijn huisgenoten Tania, Tanya en Claire. Zij waren al met de trein naar huis voor de kerst. Maar hun geur hing nog in

huis, een stank van haarspray, die achter in je keel blijft hangen en prikken. Ze zijn alle drie gek van Bananarama, en ze hebben precies dezelfde kapsels, waarvoor een hele bus Aqua Net Super Hold moet worden leeggespoten op hun natte haar dat ze dan met wilde gebaren droogföhnen. Ik heb Daniel gevraagd of ik dat ook eens moest proberen, maar hij zegt dat hij mijn blonde haar liefst lang en in natuurlijke staat ziet.

‘Trouwens, welke Banaan zou je willen zijn?’ vroeg hij. ‘Tania is Keren, Tanya is Sara en Claire is Siobhan. Niets is erger dan de tweede banaan zijn, laat staan de vierde.’

Daar had hij een punt.

We verlieten mijn flat met ieder een koffer, en Daniel had zijn gehavende gitaarkoffer om zijn schouder gehangen. We liepen hand in hand over de boulevard, linea recta naar ons favoriete cafeetje, Dai’s, een klein, laag gebouw tussen de amusementshal en de videotheek op de pier. Het was ooit een serieuze rock- en heavymetalbar geweest, totdat hij verkocht werd aan Dai: een magere, fletse Welshman met enorme, troebele blauwe ogen. Dai’s is het hele semester lang een thuishaven voor de meeste kunststudenten, en Dai draait popmuziek. We kozen een tafeltje bij het raam dat uitkeek op zee. Het was er vol, en het geklets van mensen die zaten te roken klonk boven het gesis uit.

‘Ha, kinders,’ zei Dai, die sloom met zijn opschrijfboekje aan kwam slenteren. ‘Ik dacht dat jullie alweer in de smog zouden zitten.’

‘Nee, onze trein gaat om half drie,’ zei ik bedroefd.

‘Tja, het wordt weer kerst,’ zei Dai somber met zijn zachte Welsh accent. ‘Ben ik weer alleen met mijn moeder, als ik die ouwe taart tenminste niet wurg tijdens *The Two Ronnies*... nou, wat zal het zijn voor de twee tortelduifjes?’

Ik keek naar Daniel. ‘Ik trakteer. Voor ons allebei het uitgebreide ontbijt graag,’ zei ik.

‘Thee of koffie?’

‘Thee.’

Hij noteerde de bestelling en nam onze menukaarten mee.

‘Ben zo terug, kinders,’ zei hij terwijl hij naar de keuken slofte.

‘Coco,’ zei Daniel fronsend. ‘Ik wilde alleen maar een kopje thee.’

‘Je hebt energie nodig na afgelopen nacht,’ zei ik. Ik probeerde mijn toon luchtig te houden.

‘Jij trakteert altijd al,’ zei hij nu zachter.

‘Omdat ik van je hou.’ De moed zonk me in de schoenen nu het onderwerp geld weer ter tafel was gekomen. Ik haalde mijn sigaretten tevoorschijn en bood hem er een aan, maar hij schudde zijn hoofd en begon er zelf een te rollen van het minuscule beetje shag dat hij nog had.

We zaten stilzwijgend naar de zee te kijken, Daniel vastberaden zuigend aan zijn stomme naalddunne sjekkie dat steeds uitging. Daarna kwamen onze ontbijtjes algauw en hij schrokte het zijne naar binnen terwijl ‘Merry Christmas Everyone’ op de radio speelde.

‘Rustig aan, we hebben alle tijd,’ zei ik. Toen merkte ik dat hij naar zijn gitaar zat te kijken, die tegen het tafeltje aan stond.

‘Ik ga buiten een uurtje muziek maken, en daarna betaal ik voor ons ontbijt,’ zei hij terwijl hij enthousiast opsprong zodra hij zijn laatste hap had weggewerkt.

‘Nee joh... het is ijskoud, en...’

‘En wat? Niet de moeite waard met die paar rottige pence die ik ermee verdien?’

‘Je krijgt heus wel meer,’ zei ik, maar hij had zijn gitaar al gepakt en beende naar buiten.

‘Het is een hartenbreker, die jongen,’ zei Dai droefgeestig terwijl hij bij ons tafeltje verscheen en Daniel nakeek die kwaad weg stamp-te. ‘De foute jongens breken altijd je hart... Nog een koppie, meisje?’

‘Vooruit maar,’ zei ik. Ik bleef zitten, rookte een sigaret bij een vers kopje thee en keek intussen naar de zee en de prachtige huizen uit de tijd van koning Edward aan de boulevard. Ik zou er een moord voor doen om hier tijdens de kerst met Daniel te kunnen blijven, te wandelen op het strand, in bed te liggen en de tijd door te brengen met

kopjes thee en een peuk in Dai's knusse cafeetje. Daniel kwam een uur later opgetogen terug.

'Kijk eens, Coco!' zei hij. Hij strooide de inhoud van de hoed die hij altijd voor dit doel meenam op het tafeltje.

'Je hebt zestien pond binnengehaald!' zei ik toen ik het had geteld.

'Ik krijg meestal niet meer dan een pond. Kijk, iemand heeft me zelfs een briefje van vijf gegeven! Vijf pond voor mijn gitaarspel! Niet te geloven.' Hij grijnsde breeduit.

'Ik geloof het wel,' zei ik. 'Je speelt briljant.'

Toen Daniel ging betalen, wilde Dai daar echter niet van horen.

'Het was van het huis, kinders,' zei hij. 'Fijne kerstdagen!'

'Maar ik wilde betalen...' zei Daniel.

'Trakteer haar maar op een leukere plek,' zei Dai.

'Nee, ik wil -'

'Stil, jij,' zei Dai grinnikend terwijl hij zijn hand op Daniels verontwaardigde mond legde. 'En nou opgedonderd naar huis voor de kerst.'

'Dank je wel, Dai, en fijne kerstdagen.' Ik gaf hem een stevige knuffel.

'Ja, bedankt, fijne kerst,' zei Daniel met tegenzin. We beseften ineens dat onze trein al bijna vertrok, dus grepen we onze bagage en renden weg. Ik keek nog even om naar de zee toen we de hoek om liepen naar het station. Toen was de zon niet meer te zien en zaten we in de trein op weg naar Londen.

De reis duurde lang en het was druk in de trein. Daniel kreeg het aan de stok met de oude man van de restauratiewagen bij wie hij koffie voor ons ging halen (voor de veel te hoge prijs van 49 pence per kopje). Hij wilde vol trots betalen met het briefje van vijf dat hij had verdiend, maar die stomme ouwe sok weigerde het aan te nemen!

'Hoe weet ik dat dit geld echt van jou is?' vroeg hij, terwijl hij ernaar keek als naar een goudstaaf die uit Fort Knox was gestolen.

'Waarom zou het niet van mij zijn?' vroeg Daniel. De oude man

keek sceptisch naar zijn afgedragen bruinleren jasje. 'Dat is mode,' zei Daniel gekwetst.

'Nee, dát is mode,' zei de oude kerel, wijzend naar een jongen achter ons die dure Adam Ant-kleding droeg.

Ik rommelde haastig in mijn tas op zoek naar kleingeld, maar Daniel zei tegen de man en de Adam Ant-jongen dat ze de boom in konden en liep woedend weg. Ik keek kwaad naar de ouwe sok en ging achter Daniel aan. Hij had het hele trimester zuinig aan moeten doen met zijn toelage en nu, de eerste keer dat hij goed bij kas zat, bracht die ouwe mafkees hem in verlegenheid. Hij sloot zich op in het toilet (Daniel, niet die oude man) en toen ik hem uiteindelijk zo ver had dat hij er in de buurt van Swindon weer uit kwam, waren zijn ogen rood behuild.

'Je mag in Londen koffie voor me kopen,' zei ik, maar dat maakte alles alleen maar erger.

Het was al donker toen de trein Euston binnenreed. Het station was smerig, het stonk er en het was alsof alles in omfloerst geel fluorescerend licht gehuld was. We baanden ons hand in hand een weg door de massa naar de metro bij Kings Cross. Toen moesten we afscheid nemen. We stonden op het perron en probeerden ons verstaanbaar te maken in de menigte die zich langs ons drong en de wind die door de tunnel brulde.

'Ik hou van je, Coco,' riep hij terwijl hij een traan van mijn wang veegde. 'Vergeet dat niet, en het zijn maar twee weken.'

'Ik ga je zo vreselijk missen, ik mis je nu al en je bent nog niet eens weg...' riep ik terwijl zijn trein met veel gerammel en geraas naast ons tot stilstand kwam.

'We gaan elkaar weer zien, dan neem ik je mee naar de film en dan eten we *pie and mash*... en we bellen elkaar elke dag,' riep hij terwijl hij zich naar me toe boog.

Hij haalde een serie foto's tevoorschijn die we een paar dagen geleden in een fotoautomaat van Boots hadden gemaakt. Hij scheurde voorzichtig de vier foto's door de helft zodat we er ieder twee hadden,

en op de achterkant van de zijne schreef hij zijn telefoonnummer. Ik deed hetzelfde en toen ruilden we ze. Zijn trein stond op het punt van vertrekken. Hij kustte me en sprong net op tijd naar binnen voordat de deuren sloten. Hij keek me na door de deur terwijl de trein langzaam in beweging kwam. Ik bleef staan kijken tot er niets meer van de trein te zien was in de donkere tunnel. Daarna liep ik de trap op naar de Circle Line, waar een trein naar Baker Street klaarstond.

Huilen in de metro was beschamend. Het was niet zo druk. Tegenover me zat een meisje met zwarte lippenstift en felrood haar in enorme pieken van bijna een meter hoog. Ik bedacht dat ze nog meer haarspray nodig zou hebben dan Tania, Tanya en Claire bij elkaar. Ze zat naast een jongen die gekleed was als Boy George – hij droeg zelfs oogschaduw! Ze hadden allebei kerstballen in hun oren en kerstslingers om hun nek.

‘Gaat het wel?’ vroeg het meisje. Ze glimlachte, waardoor bleke gleufjes in haar lippen ontstonden. Ze boog zich naar me toe en drukte een groen papieren doekje in mijn hand dat ze uit het toilet moest hebben gehaald.

‘Dank je.’ Ik bette beleefd mijn ogen.

‘Heb je peuken bij je?’ vroeg de jongen op schelle toon.

‘O, eh, ja...’ zei ik. Hij staarde me aan, witte ogen omringd door zwart uitgelopen eyeliner. Ik deed mijn tas open, haalde mijn sigaretten eruit en bood hem er een aan.

‘En ik dan?’ De stem van het meisje had nu iets hards. ‘Ik was net hartstikke aardig tegen je, ik heb je een zakdoek gegeven...’

Ik had zin om haar te vertellen dat gratis pleepapier bepaald geen zakdoek was, maar zij en de jongen kwamen nu allebei dreigend over.

‘Ze heeft ook een stapel pondbiljetten in haar tas,’ zei de jongen. Toen ik om me heen keek zag ik dat de trein tamelijk leeg was. In mijn gedeelte zaten maar een paar mensen. Een groepje verveeld uitzieende forenzen zat aan de andere kant, verdiept in hun krant. Ik raakte in paniek.

‘Ze voelt zich te goed voor ons, denk je ook niet, Mike?’ zei het meisje terwijl ze met haar tong langs een zwart gestifte mondhoek ging. Haar tong was dik en gezwollen, bedekt met witte aanslag.

‘O, ja. Ze kan ons best haar sigaretten geven, ze hoeft alleen maar nieuwe te kopen...’ zei Mike.

Plotseling reed de trein een station binnen. Ik greep mijn koffer, stond op en rende de trein uit. Ik liep het perron over onder het fluorescerende licht en bleef rennen tot ik bij de trap was. Toen ik even omkeek, zag ik dat de trein weer vertrok en dat het perron leeg was. Ik bleef hijgend staan, en met een schok van afschuw besepte ik dat ik mijn handtas in de trein had laten liggen. Mijn sigaretten, tien pond en de foto’s van mij en Daniel zaten erin, en zijn telefoonnummer, dat er achterop stond! In tranen wachtte ik op de volgende trein, terwijl het steeds kouder werd en een dunne mist kwam opzetten.

Toen ik bij station Baker Street aankwam, was het er druk en warm. Boven de roltrap hing kerstversiering en mensen gleden langs me in tegenovergestelde richting, lachend en beladen met kerstinkopen. Kantoorpersoneel droeg kerstslingers in hun haar en bovenaan de trap speelde een langharige straatmuzikant een upbeat punkversie van ‘God Rest Ye Merry Gentlemen’ op zijn gitaar. Hij deed me aan Daniel denken.

Pa stond met hoed op en jas aan te wachten voor een schoenmakerij waar wat treurige kerstversiering aan het uithangbord hing.

‘Hallo schat,’ zei hij. ‘Ik heb je gemist.’ Hij gaf me een stevige knuffel en ik drukte mijn gezicht tegen de grove stof van zijn winterjas, nog steeds een beetje koud van de buitenlucht. Ik voelde me ineens weer kind, en gegeneerd. Kon hij zien dat ik geen maagd meer was? Nog maar een paar uur geleden had mijn hoofd tegen Daniels naakte borst gelegen... Ik bloosde.

‘Waar is ma?’ vroeg ik om van onderwerp te veranderen.

‘Ze treft voorbereidingen voor kerst. Op eerste kerstdag komen Yvonne en Adrian Rosebury met Kenneth bij ons lunchen.’

Ik keek geïrriteerd.

‘Kom op nou, Karen,’ zei hij.

Het was heel vreemd om weer Karen te worden genoemd. Het was alsof ik altijd al Coco had geheten... Ik merkte dat pa nog steeds liep te ratelen.

‘Ik weet zeker dat ze alles willen horen over je ervaringen op de universiteit... en Kenneth studeert Frans in Keele, dus jullie zullen wel veel met elkaar te bespreken hebben.’

‘O, ja? Ik studeer anders Engels aan de andere kant van het land.’

Pa ging er niet op in en we liepen verder, langs de ingang van Clarence Gate naar Regent’s Park. Ik zag dat het meer aan de zijkant bevroren was, en een man in een versleten pak stond te rillen bij een ton waarop hij kastanjes pofte.

Ik wilde net zeggen dat ik een paar kastanjes ging kopen, toen ik me herinnerde dat ik mijn handtas kwijt was.

Ik kreeg het benauwd toen we naar binnen gingen. De centrale verwarming stond op vol, er hing een zware geur van meubelwas en op alle meubelen lag een matte glans. Mijn moeder stond naast het hal-tafeltje met de telefoon aan haar oor haar pikzwarte krullen in de spiegel te fatsoeneren. Ze leek klaar om de strijd met Kerstmis aan te gaan, in een dure rode nylon blouse met enorme schoudervullingen, een strakke zwarte kokerrok en gevaarlijk hoge zwarte stiletto’s. Ze mimede dramatisch dat ze ‘aan de telefoon’ was, en bracht de hoorn naar haar andere oor zodat ik haar een knuffel kon geven.

Pa sleepte mijn koffer achter zich aan naar binnen, zij stak een vinger uit en mimede ‘schoenen’!

‘En háár schoenen dan?’ mompelde ik, maar pa grijnsde naar me dus we deden maar wat ze wilde.

‘Ja, Yvonne, neem je elektrische mes maar mee... we kijken er erg naar uit jou en Adrian te zien, en Karen zegt steeds dat ze opgetogen is om Kenneth weer te ontmoeten.’

‘Wanneer heb ik dat gezegd?’ mompelde ik tegen pa. Ma wierp me

een venijnige blik toe en liep verder de hal in, waarbij het lange snoer haar gehoorzaam de woonkamer in volgde tot ze de deur achter zich dichttrok.

‘Wat een hartelijk welkom,’ zei ik.

‘Ze bedoelt het goed, maar het is een hoop georganiseer... Kerstmis. En het is de drukste tijd in de winkel,’ zei pa terwijl hij zijn hoed afzette en ophing. ‘Kun je me daags voor kerst nog helpen met de bestellingen voor de kalkoenen?’

‘Natuurlijk,’ zei ik.

‘We hebben je hier echt gemist.’ Hij drukte een kus op mijn voorhoofd. Ma kwam de woonkamer uit met de telefoon en zette hem terug op het haltafeltje.

‘Je moet de groeten hebben van Yvonne en Adrian, en vooral van Kenneth,’ zei ze met twinkelende ogen. Ik trok een grijns.

‘Hoe gaat het met hem?’ vroeg ik.

‘O, hij doet het geweldig in Keele. Natuurlijk is hij de beste van zijn jaar, en de beste van de atletiekclub.’

‘Is hij nog steeds zo stomvervelend?’

‘Je zou in je handjes mogen knijpen met iemand als Kenneth Rosebury,’ zei ma, terwijl ze me nog eens kritisch bekeek. ‘O, Karen... Ze gaf een tikje op mijn achterste. ‘Wat heb je gegeten? De dikke kont van je grootmoeder lijkt een generatie te hebben overgeslagen.’

Ik wierp een verontwaardigde blik naar pa, maar ma ging vrolijk verder: ‘We hebben het hele huis opnieuw laten behangen. Allemaal Laura Ashley.’

Het was een overdaad, de bloempatronen kwamen op me af alsof ze me wilden verpletteren. Ik deed mijn jas uit en hing hem naast die van pa. We liepen naar de woonkamer.

Die zag er mooi uit, met voor het erkerraam een enorme kerstboom, versierd met slingers en ballen. De haard brandde en aan de schoorsteen hingen takjes hulst en onze drie kousen.

‘Hier is het veel mooier,’ zei ik.

‘Nou, aan deze kamer hebben we nog niets gedaan,’ zei ma. Ze liep naar de pick-up, drukte op een knop en zette de naald op een plaat. Er klonk wat gekraak en de verstilde harmonie van ‘Stille nacht’ vulde de kamer.

‘Nou... mooi, hè... Laten we een glaasje sherry nemen, Bill,’ zei ze.

Pa liep meteen naar het dressoir en er klonk zacht getinkel toen hij er drie sherryglazen uit haalde.

‘Ik geloof dat je nu wel volwassen genoeg bent voor een klein glaasje Emva Cream,’ zei ma. Ik hunkerde naar een halve liter bier met Daniel, en ineens zag ik hem voor me, dicht tegen me aan in mijn zolderkamertje terwijl het buiten stormde.

‘Heb je het niet te warm, schat?’ vroeg ma, die op de bank was gaan zitten. ‘Ik had niet gedacht dat je met zo’n... isolerende laag thuis zou komen. Anders had ik de haard niet aangestoken.’

‘Nee, hoor, niet te warm,’ zei ik knarsetandend.

‘Nou, vertel eens wat over Aberystwyth...’

Ik kon wel gillen. Ik wilde dat ik ze de waarheid kon vertellen, dat ik dronken was geweest en ’s nachts naakt had gezwommen in de ijskoude zee, dat ik wist hoe een man er in zijn nakie uitzag, en dat ik niet naar mijn moeder had geluisterd en niet als maagd het huwelijk in zou gaan...

‘Hoe is Wales?’ vroeg ze. ‘We hebben elkaar niet echt veel aan de telefoon gehad.’

Ik beet op mijn lip. Ik wilde ze in elk geval over Daniel vertellen.

‘Ik heb er een paar goede vriendinnen,’ zei ik. ‘Tania, Tanya en Claire...’

‘O ja, komen ze uit Londen?’

‘Tania komt uit Highgate, Tanya uit Chelsea en Claire is Schots, uit Fife.’

‘Ach... *two out of free ain’t bad*,’ zei ze met een vreselijk Cockney-accent, waarna ze om haar eigen grapje lachte. ‘Nou ja, fijn dat ze uit onze buurt komen,’ voegde ze er opgelucht aan toe.

‘Wat is er mis met de Welshe bevolking?’ vroeg ik.

‘Niets, zolang ze in Wales blijven,’ zei ma.

‘Evelyn,’ zei pa op waarschuwendende toon.

‘Nou, ik snap niet waarom je hebt besloten om zo ver weg te gaan studeren,’ zei ma.

Ik moest me weer verbijten, *is dat niet overduidelijk, stom wijf? Om bij jou vandaan te zijn!*

‘Nou, ik ben blij dat je het daar naar je zin hebt,’ zei ze. ‘Goed. We hebben deze dagen nog een hoop te organiseren. Ik miste je bij het versieren van de boom.’ Ze stond op, liep naar het dressoir en haalde er een handbeschilderde glazen kerstbal uit waar met goudverf *Karen* op geschreven stond.

‘Die heb ik voor jou bewaard, samen met het elfje,’ zei ze. Ik pakte hem aan en liep naar de boom. Toen ik op mijn tenen ging staan om hem op te hangen, ving het woord ‘Karen’ op de bal het licht.

‘Ik moet jullie iets zeggen,’ zei ik terwijl ik de bal van de tak trok die ik had uitgekozen. Ze keken me in verwarring aan, alsof ik me niet hield aan het script dat we sinds mijn prille jeugd elk jaar gebruikten.

‘Op de universiteit hebben een paar mensen’ – *waarom zei ik niet gewoon Daniël!* – ‘me een bijnaam gegeven,’ vertelde ik. ‘Ze noemen me Coco en dat vind ik fijn, dus ik wil vragen af of jullie me ook Coco willen noemen.’

‘Wat?’ zei ma, haar belangrijkste regel negerend dat je altijd ‘pardon’ moest zeggen.

‘Op de universiteit,’ herhaalde ik langzaam, ‘hebben een paar mensen me een bijnaam gegeven, Coco, en dat vind ik fijn, heel fijn.’

Dit was waanzin. Ik had het gevoel dat ik verteld had dat ik lesbisch was of zoiets. Pa keek naar ma voor de volgende aanwijzing in dit nieuwe script. Ma, die best wel goed is in improviseren als het aankomt op bitcherigheid, reageerde: ‘Coco? Wat een afgrijselijke naam. Nee hoor, nee, nee, ik dacht het niet.’

‘Ik ben volwassen en dit is belangrijk voor me!’ Mijn stem klonk

steeds harder en hoger. Ik wilde ze echt vertellen over Daniel, maar de moed zonk me in de schoenen.

‘Wat? Jij vindt het belangrijk om een naam te hebben als van een Franse prostituee?’ Ma stond op. Ik keek naar pa, maar die leek op te stappen nadat hij zijn glas had leeggedronken.

‘Ik moest maar eens naar de winkel om kalkoenen uit te zoeken,’ mompelde hij.

‘Zie je nou wat je hebt gedaan, Karen! Je hebt onze kersttraditie bedorven.’

‘Ik heet Coco!’ schreeuwde ik. Nu was ik razend, evenzeer op mezelf als op mijn moeder. Ze beende de kamer door, greep het elfje en spietste het arme ding boven op de boom.

‘Zo, ben je nou blij?’ snauwde ze.

‘Wat is je probleem?’ vroeg ik.

‘Jij. Wat is er mis met de naam Karen? Het is een mooie naam. Je weet dat je vernoemd bent naar Karen Carpenter, en ik zou willen dat je een voorbeeld aan haar nam en let op wat je eet...’

‘Je bent verschrikkelijk!’ schreeuwde ik.

‘Ik zeg het alleen omdat ik me zorgen maak! Je lijkt wel een ander mens geworden. Ik hoop dat je weer jezelf bent als de Rosebury’s hier met kerst komen lunchen.’

‘Ik heet nu Coco,’ herhaalde ik.

‘Ooo, nee.’

‘Ik ben achttien, je kunt het me niet verbieden!’ schreeuwde ik weer.

‘Maar ik kan wel je toelage stopzetten... en dan kun je niet meer aan de zwier als een Franse prostituee in Wales!’ schreeuwde ze terug.

‘ARGH!’ Met een kreet stormde ik de kamer uit en sloeg met een knal de deur dicht. Ik greep mijn koffer en sleepte hem met twee treden tegelijk de trap op. Toen ik in mijn kamer was, sloeg ik ook daar de deur keihard dicht.

Zondag 22 december

10.00 uur Mijn moeder gaat me ‘naar Coventry sturen’, zoals het spreekwoord luidt. Niet letterlijk, al zou ik graag de kerst een eind van haar vandaan doorbrengen. Nee, ik hoorde het haar na het ontbijt zeggen tegen pa, waarmee ze bedoelt dat ze me een paar dagen gaat negeren. Ze gaat niets meer tegen me zeggen. Het lijkt verdomme wel iets uit *De vijf*. Ik zweer je dat dat het enige boek was waaruit die onontwikkelde vrouw me ooit voor het slapengaan heeft voorgelezen. O ja, en uit dat boek van Joan Collins over hoe je in Joan Collins moet veranderen.

Ik wou dat ik mijn handtas niet in die stomme trein had laten liggen, dan had ik geld en kon ik ergens naartoe. Misschien wel naar Coventry. En dan had ik ook de foto's van Daniel om naar te kijken, en zijn telefoonnummer. Ik zweer je dat ik al bijna vergeten ben hoe hij eruitziet – en hij heeft niet gebeld. Ma wil het telefoonboek of de Gouden Gids niet in de hal leggen omdat ze dat niet vindt kunnen. O! De telefoon gaat, misschien is het Daniel wel!

10.30 uur Het waren Tania en Tanya, ze belden vanuit een telefooncel in Highgate. Ze hadden samen ergens koffiededronken en ze waren dolblij omdat ze allebei van de Kerstman een nieuwe neus krijgen. Ik vroeg voor de grap hoe de Kerstman een nieuwe neus door de schoorsteen moet krijgen, maar de lijn was slecht en ze begrepen me verkeerd, ze dachten dat ik zei dat hun neuzen te groot waren voor de schoorsteen. Ze verbraken abrupt de verbinding en namen niet meer